

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUCARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

DUMINICA A 7-A DUPĂ PAȘTI

(a Sfinților Părinți
de la Sinodul I Ecumenic)
(Rugăciunea lui Iisus)

SF. IER. CHIRIL,
ARHIEPISCOPUL
ALEXANDRIEI

*Și Eu nu mai sunt în lume, iar ei în lume sunt
și Eu vin la Tine. Părinte Sfinte, păzește-i
în numele Tău, în care Mi i-ai dat,
ca să fie una precum suntem și Noi.
(In. 17, 11)*

Pentru că voința Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh este una. Aceasta este ceea ce El vrea să fim și noi când ne spune: ca să fie una, așa cum Tu și Eu una suntem. Nu există nimic care să poată egala unanimitatea și armonia pentru că astfel este modul cum una devine mai multe. Dacă doi sau zece sunt de aceeași minte, unul nu mai este unul, ci fiecare dintre ei este înmulțit de zece ori și tu vei găsi pe unul în zece și pe cel de-al zecelea în unul. Și dacă au vreun dușman, cel care atacă pe unul (ca și cum ar ataca zece) este înfrânt, biruit pentru că el este ținta celor zece oponenți în schimbul unuia. Este cineva în nevoie? Nu, nu este, pentru că el este bogat în cea mai mare parte a sa, care este în cei nouă. Și partea în trebuință, cea mai mică, este ascunsă, tănuțită de partea bogată, cea mare.

Nu vedeți cum dragostea îl face pe cel care este singur, cu neputință a fi biruit și înmulțit? Vedeți cum și unul poate fi chiar în mai multe locuri, același și în Persia și la Roma? Nu vedeți că ceea ce natura nu poate face, dragostea poate? Vedeți ce dragoste multă este când poate face pe unul o mie. Atunci, de ce să nu obținem această putere și să ne punem pe noi înșine în siguranță? Ea este mai bună ca toată puterea sau bogăția. Este mai mult decât sănătatea, decât lumina însăși. Este fundamentul pentru curaj. ❖

Sf. Ioan Gură de Aur

ADEVĂR DE CREDINȚĂ ȘI UNITATE

Duminica Sfinților Părinți de la Sinodul I Ecumenic este o pregătire pentru praznicul Pogorârii Sfântului Duh, sărbătoare care ne amintește de întemeierea Bisericii Mântuitorului Iisus Hristos prin Pogorârea Duhului Sfânt peste Sfinții Apostoli, trimis de către Dumnezeu-Tatăl și de Dumnezeu-Fiul, Cel înălțat la ceruri, ca prin Duhul Sfânt să ne adune laolaltă persoane diferite de neamuri diferite și din locuri diferite, unite între ele prin credința în Iisus Hristos.

Această taină a înălțării Domnului într-o slavă este o pregătire pentru Pogorârea Sfântului Duh, iar prin lucrarea Sfântului Duh Hristos rămâne în noi până la sfârșitul veacurilor.

Sfinții Părinți veniți la Sinodul I Ecumenic de la Niceea, din anul 325, adunați la chemarea Sfântului Împărat Constanțin cel Mare, arată că înălțarea la ceruri a Mântuitorului nostru Iisus Hristos nu înseamnă despărțirea Lui de cei care cred în El ci un alt mod al prezenței lui în lume ca o prezență duhovnicească, deoarece, înainte de a se înălța la cer, Mântuitorul a spus: „iată Eu cu voi sunt în toate zilele, până la sfârșitul veacului” (Mt 28, 20). Prezent în Sfinții Apostoli după ce îi trimite la propovăduire, le zice: „mergând, învățați toate neamurile, botezându-le în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, învățându-le să păzească toate câte v-am poruncit vouă” (Mt 28, 19-20)

Hristos se roagă în Evanghelia de azi pentru unitatea Bisericii deoarece știe că în lumea păcatului există ispite și dezbinări, există lucrarea „dezbinătorului” care caută să învrăjbească. De aceea, noi trebuie să ne

rugăm pentru păstrarea drepte credinței și a drepte viețuirii în Hristos. Rugăciunea arhierescă este model pentru grija tuturor păstorilor duhovnicești față de cei păstoriți, dar mai ales model pentru responsabilitate pastorală a arhierilor și preoților care au datoria de a păzi dreapta credință în fața ereziilor, sectelor, dezbinărilor și schismelor.

Sfântul Apostol Pavel, la întâlnirea cu preoții din Efes, avea să amintească că în turma lui Hristos se vor ivi lupi răpitori care vor amăgi oamenii. Această profecție a Sfântului Apostol Pavel s-a împlinit: cel mai mare ereziarh al tuturor timpurilor a fost Arie, fost slujitor al altarului, condamnat de Sinodul I Ecumenic împreună cu toată învățătura lui.

Rămânem datori acestor 318 Sfinți Părinți, care, abia ieșiți din persecuțiile creștine ne-au lăsat Crezul ca un testament pe care noi îl rostim în fiecare duminică la Sfânta Liturghie. Rămâne dar ca această mărturie de credință – Crezul – să devină și mărturia noastră. Așa să ne ajute Dumnezeu. Amin! ❖

Părintele Dinu Pompiliu

VIATA SFÂNTULUI IERARH LUCA, ARHIEPISCOPUL CRIMEEI

Născut la 14/27 aprilie 1877 la Kerci, în Crimeea răsăriteană, se trăgea dintr-o familie cu rădăcini princiere. Din fragedă tinerețe Valentin Voino-Iasenețki a fost atras de slujirea celor umili și nevoiași, dorind să potolească durerile și să salveze viețile celor care abia aveau bucăți zilnică de pâine. A dorit să fie învățător de țară, spre a lumina mintea lucrătorilor nefericiți ai pământului. Dar chemarea sa, aproape concomitentă, a fost către medicină, dar și către slujirea Cuvântului lui Dumnezeu.

care erau oameni, suflete și nu „cazuri” pentru el. Medicii care i-au fost aproape vorbesc despre faptul că îi cunoștea pe fiecare dintre pacienții săi, își amintea după mulți ani cine era fiecare, de ce a suferit, cum a decurs operația. Iar dacă se întâmpla, foarte rar ce-i drept, să-i moară după operație un bolnav, plângea și se ruga mult pentru el! Pentru că aveau nevoie de el, era îngăduit în spitale: era episcop, iar aceasta însemna un grav afront adus autorităților sovietice. A avut parte de suferințe cumplite: a fost despărțit de familie, închis, torturat, exilat. A cunoscut sărăcia extremă, foamea, frigul cumplit. A ajuns de două ori în ținuturi nemilos de friguroase: la Cercul Polar și în Siberia. Era cuprins de multe ori de durere pentru familia sa și de îngrijorare pentru Biserica sa.

Oriunde s-ar fi aflat, se punea în slujba vindecării și salvării oamenilor și nu uita să-L aducă pe Dumnezeu în mijlocul oamenilor. Slujea, boteza, mângâia, dar mai ales predica, pentru că însăși Evanghelia fusese exilată din Rusia sovietică și era nevoie de împărtășirea ei. Oriunde s-ar fi aflat, se îndrepta spre spitale unde își oferea experiența sa pentru tămăduirea bolnavilor. Muncea până la extenuare, operând uneori și 10 ore pe zi. Își continua cercetările medicale, scria, se ruga, unde putea slujea ca arhieru, totul într-o sărăcie cumplită, cu sănătatea din ce în ce mai zdruncinată și cu o vedere slabă, care va înainta încet, dar sigur, spre o orbire definitivă. Niciodată însă nu va uita să-i tămăduiască pe oameni. Când nu a mai văzut și nu a mai putut opera sau mai târziu când era în imposibilitatea chiar de a pune un diagnostic corect, se ruga mai mult pentru cel bolnav, făcea cruce peste locul vătămat, și iată, chiar din timpul vieții lui, a început să facă vindecări minunate!

A fost chemat la congrese și alte întâlniri de înalt nivel academic. Atât timp cât i s-a îngăduit să apară în rasă și cu engolpion, va fi prezent la aceste manifestări. Când însă i se va pune în vedere să poarte haine civile, va renunța să mai vină la aceste evenimente. Ca o

încununare a întregii sale activități medicale și științifice, va primi în anul 1946 Premiul Stalin, ordinul I și suma de 200.000 ruble, pe care o va dona orfanilor de război.

Activitatea sa ca medic și cercetător a devansat chirurgia rusă cu 50 de ani. A făcut foarte multe operații inovatoare, în special la oase, membre inferioare și superioare, organe interne, ochi, unele în condiții improprii. A făcut chiar și primul transplant de rinichi.

Deși nu a urmat studii teologice, iar cărțile teologice și bisericești erau extrem de greu de procurat, inteligența sa, râvna de a cunoaște, și mai ales călăuzirea Duhului Sfânt, au făcut din medicul Valentin Voino-Iasenețki un adânc cunoscător al Scripturilor și al Tradiției. Era privit cu admirație ca un predicator desăvârșit, original și care știa să tâlcuiască Scriptura și învățăturile creștine pe înțelesul și folosul enoriașilor săi. Avea un cuvânt viu, pe care-l aflăm din cele aprox. 1250 de predici pe care le-a lăsat scrise în urma sa. În Rusia au fost publicate 12 volume de predici ale sale, o autobiografie și o carte „Duh, suflet și trup”, care a apărut la noi sub denumirea de „Puterea inimii”. Vă recomand cartea „Sfântul Arhiepiscop Luca 1877-1961, Chirurgul fără de arginți” a Arhimandritului grec Nectarie Antonopoulos, apărută la noi la Editura Cartea Ortodoxă. Bine documentată, ilustrând cu atenție contextul istorico-politic în care și-a trăit viața Sfântul Luca, ne vorbește despre demnitatea și suferința cu care a înțeles Sfântul Luca să-și poarte crucea și să fie exemplu pentru alții, deși nu asta și-a dorit.

Însuflețit, dincolo de toate, a fost de iubirea de Dumnezeu și de mila pentru oameni. A trăit ca un sfânt. La 11 iunie 1961 a murit la Simferopol unde era Arhiepiscop. A fost condus de mii de oameni la locul de veci cu lacrimi, dar și cu speranța că au dobândit un rugător în Ceruri. În anul 1995 este canonizat de Sinodul Bisericii Ortodoxe Ucrainene. Viața sa este caracterizată cel mai bine de cuvintele Mântuitorului: „În lume necazuri veți avea. Dar îndrăzniți, Eu am biruit lumea!” ❖

În 1903 devine medic, apoi se căsătorește. Muncește enorm ca medic în spitalele de țară sau militare, având grijă și de perfecționarea sa profesională. Cercetarea medicală l-a acaparat, și aceasta doar din dorința de a găsi metode pentru salvarea cât mai multor vieți. Deși familia i se mărește, soția sa născând patru copii, va rămâne singur prin moartea prematură a soției sale, Ana, bolnavă de tuberculoză, la acea vreme greu de tratat.

Viața i se schimbă total când episcopul Inochentie al Tașkentului îi spune că Biserica are nevoie de el. I se pare firesc să accepte propunerea de a fi preot, într-un moment de mare prigoană împotriva slujitorilor altarului. Pentru că și sufletul lui a simțit această chemare, va fi hirotonit preot în anul 1921, iar în 1923, pentru că arhieriei Bisericii adevărate erau îndepărtați, deportați și uciși și era nevoie de ierarhi, preotul Valentin Voino-Iasenețki este tuns în monahism chiar în casa sa. Apoi, în mare taină, la 30 mai 1923 este hirotonit episcop de către alți doi arhieri. Trebuie să spunem că se crease în Rusia bolșevică o Biserică așa-zisă „vie”, al cărui cler era dirijat de noua putere. Din acel moment începe calvarul.

Doar pentru faptul că era un medic excepțional și aveau nevoie de el, i s-a permis să profeseze în continuare, chiar dacă purta în permanență rasa pe el. Emblematic este faptul că întotdeauna a operat numai în prezența icoanei Maicii Domnului, iar când i-a fost interzis acest lucru, a părăsit pur și simplu spitalul. Cu toate că îi iubea enorm pe pacienții săi,

MINUNI ALE SFÂNTULUI LUCA AL CRIMEEI

Sf. Luca al Crimeei învie din morți o femeie, iar medicul ei se convertește la Ortodoxie

Doctorii din Grecia au constatat că are cancer metastatic. Speranțele lui F. erau puține. A mers în Anglia pentru a face ședințe de chimioterapie. Terapiile au fost foarte puternice. La una dintre acestea, F. nu a mai rezistat. Știința medicală susține că dacă inima unui om încetează a mai bate pentru trei minute (cel mult), omul respectiv este considerat mort. Inima ei însă s-a oprit pentru șase minute. Toți doctorii au oprit orice încercare de resuscitare. Cel mai experimentat doctor, șeful clinicii, care era prezent și urmărea bolnava, era musulman. Era pregătit să dea ordin să înceapă procedura de deconectare a bolnavei de la aparate.

Monitorul, timp de șase minute, a arătat o linie dreaptă. Și atunci, când toate arătau că F. a murit, ea a deschis ochii. Doctorul musulman s-a pierdut, la fel și ceilalți. Pentru câteva secunde, nimeni nu s-a mișcat. Toți o vedeau pe F. vie. După câteva respirații, F. a deschis gura și a zis (în engleză): „M-a vizitat Sfântul Luca, Doctorul... Îl știu, dar nu l-am chemat în ajutor. Sfântul Luca... Sfântul Luca m-a vizitat... Sfântul Luca”.

Minunea s-a întâmplat. Sfântul Luca, în timp ce inima lui F. era oprită, vindeca.

Timpul a trecut și F. și-a revenit complet. Doctorul musulman însă nu putea să-și revină. Era cutremurat de minunea pe care o trăise. A întrebat-o pe F. cine era acest Luca și care este exact credința ei. După puține zile, același doctor musulman a cerut să meargă la o Biserică Ortodoxă în Londra. A mers. A cerut să se boteze. Și-a ales el însuși numele lui: Teodor (în limba greacă: „darul lui Dumnezeu”, n.trad.), deoarece a considerat că minunea pe care a trăit-o și datorită căreia a cunoscut credința adevărată a fost darul lui Dumnezeu.

F. este acum sănătoasă și excelează într-o ramură a medicinei. Teodor trăiește încă în Adevăr și în Lumină. (Arhim. Pavel Papadopoulos; doxologia.ro)

Vindecarea fetei grav bolnave, care risca să piardă admiterea la facultate

Sunt o tânără de 19 ani și aș vrea să audă cât mai mulți oameni despre Sfântul Luca, doctorul din Crimeea. Anul acesta aveam examenele pentru admiterea la facultate și, din nefericire pentru mine, exact în această perioadă, mi-a apărut o problemă la gât, mai exact la ganglionii limfatici. Am consultat un doctor. Din nefericire, mi-a dat un tratament greșit, cu consecința de a nu mai putea sta în picioare de la durerea de stomac. Durerea se întea pe zi ce trecea... până când bunica mea mi-a adus o micuță icoană a Sfântului Luca. Nu-l cunoșteam pe acest sfânt și de aceea i-am citit întreaga viață. În ziua următoare, durerea ajunsese la o măsură foarte mare, astfel că am început să-l rog pe Sfântul Luca și să așez icoana respectivă pe locul unde mă durea. După puțin timp m-am ridicat. După o întreagă săptămână de durere, am putut să stau în picioare fără să mă deranjeze ceva. După câteva zile, am vizitat Sfânta Mănăstire a Maicii Domnului din Dovra, Beroia, unde m-am putut închina la fragmente din moaștele Sfântului Luca.

După acest pelerinaj, toate s-au îmbunătățit. Ganglionii s-au retras și am reușit să trec cu bine examenele de admitere. Cu câteva zile înainte însă, am simțit o durere slabă în locul unde erau ganglionii, neliniștindu-mă. Era seară și, întinsă fiind pe pat, rugam pe Sfânt să nu se întâmple din nou acel episod, pentru că nu credeam că mama mea ar fi putut trece din nou prin ceea ce întâmpinase la începutul problemei mele. Exact în acel moment am simțit o atingere blândă în gât, exact în locul unde mă durea, iar durerea s-a retras în două secunde. Știam și simțeam că acesta este Sfântul Luca! (Sursa: doxologia.ro) ❖

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 9-16 Iunie 2019

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 9 iunie	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 7-a după Paști (a Sf. Părinți de la Sinodul I Ecumenic) Utrenia, Sfânta Liturghie
Marti 11 iunie	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Utrenia, Sfânta Liturghie – Sf. Ier. Luca, Arhiepiscopul Crimeei
Miercuri 12 iunie	07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie
	17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfântul Maslu
Vineri 14 iunie	07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie
	17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Vecernie, Acatist
Sâmbătă 15 iunie	06 ⁰⁰ -11 ³⁰	Sfânta Liturghie, Parastas cu pomenirea morților – Moșii de vară
	18 ⁰⁰ -18 ³⁰	Vecernie
Duminică 16 iunie	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 8-a după Paști – (†) Pogorârea Sfântului Duh (Cincizecimea sau Rusaliile) – Utrenia, Sfânta Liturghie

O fată tânără a mers pentru a fi operată la Spitalul din Simferopol. Starea sănătății ei era foarte gravă, iar operația grea și primejdioasă.

Doctorița, care urma s-o opereze pe bolnavă, a chemat-o pe mama ei și i-a spus:

– Operația este foarte grea și primejdioasă. Nu pot să vă garantez nimic. Nu știu dacă fiica dumneavoastră va ieși vie de aici.

Nu exista altă soluție. Tânăra a fost dusă în sala de operație. Pe tot timpul operației, mama bolnavei stătea în curtea spitalului și cu lacrimi în ochi se ruga Sfântului Luca Doctorul și Sfântului Pantelimon, ca să o ajute pe bolnavă să iasă cu bine de sub bisturiu.

La un moment dat, înaintea ochilor mamei s-a desfășurat un fapt minunat: peretele spitalului a devenit transparent, ca sticla, și se putea vedea limpede sala de operație. Pe masa de operație era fiica ei, iar în jurul ei erau doctorița și colegii medici ai acesteia. Lângă ei, stătea infirmiera care ținea instrumentele pentru operație.

Iar ceea ce este și mai minunat a fost că lângă doctorița i-a văzut pe Sfinții Doctori la care se rugase. În partea stângă stătea Sfântul Pantelimon cu o lumânare aprinsă în mână, iar în partea dreaptă stătea Sfântul Luca, iar acesta din când în când lua instrumentele de la infirmieră și le dădea doctoriței.

Mama bolnavei a rămas nemișcată de uimire. A simțit că rugăciunea ei a fost auzită. Când operația s-a sfârșit, doctorița a ieșit bucuroasă și entuziasmată. A chemat-o pe mama bolnavei și i-a spus:

– Am mers foarte bine. Neașteptat de bine!

Atunci, mama fetei i-a povestit doctoriței faptul minunat pe care-l trăise. Doctorița a rămas mută de uimire. Și-a făcut semnul Crucii și a mărturisit:

– Acum am înțeles. În vreme ce operam și aveam nevoie de vreun instrument, nu apucam să-i spun infirmierei să mi-l dea, ci numai când gândeam de ce instrument aveam nevoie, că îl și aveam în mână! (Sursa: marturieathonita.ro)

SÂMBĂTA MORȚILOR, MOȘII DE VARĂ

Sâmbătă, 15 iunie, înaintea Duminicii Pogorării Duhului Sfânt, în Biserica Ortodoxă sunt Moșii de vară, făcându-se pomeniri de obște pentru cei adormiți.

Sfânta noastră Biserică de Răsărit mărturisește nemurirea sufletului și crede în învierea morților. De aceea, ea ne învață să ne rugăm pentru răposații noștri și pentru toți cei care au murit în dreapta-credință, ca să aibă parte de viață veșnică și de împărtășirea cu Sfinții în Rai.

S-a rânduit ca zi de rugăciune pentru morți sâmbăta și s-au stabilit anumite zile de peste an în care ducem colivă la biserică și dăm pomelnic pentru toți morții noștri. Aceste zile de obștească pomenire sunt numite „Sâmbetele morților”.

Parastasele, rugăciune și comuniune

Parastasele sunt momente de întristare, de interiorizare sufletească și de comuniune cu cei adormiți. Parastasele din Sâmbetele morților se săvârșesc în biserică, în strânsă legătură cu Sfânta Liturghie. Parastasul - în grecește παρασθημι - înseamnă „a sta alături”. Însă nu în sensul de a ocupa o poziție prin a se da în lături, ci, dimpotrivă, în sensul de a fi acolo împreună cu cel de alături.

Parastasul este o slujbă prin care cei vii cu trupul se roagă pentru cei care au murit trupului, iar noi avem datoria de a ne ruga pentru mântuirea oricui dintre cei adormiți în Domnul. Rugăciunile pentru cei morți sunt un ajutor mare pentru sufletele celor trecuți din lumea aceasta, iar dragostea celor care se roagă sporește efectul parastasului. Așa încât, la parastas nu coliva ori lumânarea sunt esențiale, deși foarte trebuincioase, ci participarea, chiar dacă la limită, ca și în cazul Sfintei Liturghii, prezența unei singure persoane și prezența preotului sunt îndeajuns pentru săvârșire. Participarea nu înseamnă plățirea preotului ori organizarea pomenilor, deși au și acestea rostul lor, ci participarea înseamnă

împreună-slujirea celor care sunt prezenți la parastas, care sunt alături, în comuniune mistică, de la începutul până la sfârșitul parastasului.

Din vechime sâmbăta zi dedicată pomenirii celor adormiți

În privința zilei săptămânale în care trebuie și putem să facem parastasele, aceasta este sâmbăta, zi închinată din vechime pomenirii morților: în această zi Mântuitorul Iisus Hristos a coborât cu sufletul la iad pentru a-i elibera pe cei din veac adormiți. Astfel, conform rânduielii și tradiției respectate de Biserica Ortodoxă, ziua săptămânală de pomenire a morților este sâmbăta. În această zi, la unele slujbe din cadrul

celor șapte laude (miezonoptica de sâmbătă), ca și în unele cărți de cult (Octoihul) există cântări și rugăciuni anume alcătuite și rânduite pentru pomenirea morților.

Moșii de iarnă și de vară

Între aceste sâmbete, două sunt destinate pomenirii generale a morților, și anume cea dinaintea Duminicii lăsatului sec de carne sau a Înfricoșătoarei Judecăți și cea dinaintea Pogorării Duhului Sfânt, amândouă având denumirea de „Moși”, adică zile în care facem pomenirea părinților, moșilor și strămoșilor adormiți întru Domnul. Ele se mai numesc „Moșii de iarnă” și „Moșii de vară” și sunt respectate în toate Bisericile Ortodoxe. Sâmbăta dinaintea Rusaliilor este pentru morți ca să se împărtășească și ei de mângâierea Sfântului Duh care S-a pogorât peste Sfinții Apostoli și de atunci cârmuiește lumea în chip nevăzut. Dar cel mai important lucru pentru cei adormiți este să-i pomenim la dumnezeiasca Liturghie! Toate celelalte, parastasele, milosteniile sau lucrurile împărțite, nu fac altceva decât să însoțească această pomenire. ❖

Slujba de înmormântare a părintelui Constantin Tomescu

Ne-am luat așadar, sâmbăta trecută, rămas bun de la părintele Constantin Tomescu. Tot sufletul parohiei a venit fie la priveghere, fie la înmormântare. Părintele a fost – și este! – iubit de mulți din cei care au avut binecuvântarea de a-l fi cunoscut. Era apropiat tuturor, se interesa de fiecare dintre noi, niciodată nu te refuza când aveai nevoie de o

slujbă sau altceva cu care te putea ajuta.

Rămâne în sufletul nostru un slujitor al altarului modest, dedicat, cunoscător al istoriei Bisericii și un preot care se ruga mult și foarte atent atât în rugăciunea particulară cât și cea de obște.

Cu siguranță Cerul are un loc special pentru el! A fost lumină, căldură, dăruire. ❖